

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

Η ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MAGISTERIUM: THE IRON TRIAL

Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ματζιστέριουμ (Βιβλίο 1): Η Σιδερένια Δοκιμασία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Holly Black & Cassandra Clare

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Whitney Lyle & Christopher Stengel

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βίκη Λιανού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Holly Black & Cassandra Clare, 2014

© Εικονογράφησης: Scott Fischer, 2014

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Alexandre Chaudret/Scholastic Inc.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2014

ISBN: 978-618-01-0828-6

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

Η ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ
ΒΙΒΑΙΟ Ι

Μετάφραση: Βίκη Λιανού

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΕΜΠΙΑΣΤΙΑΝ ΦΘΞ ΜΠΛΑΚ,
ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΓΡΑΨΕΙ
ΚΑΠΟΙΟ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

↑ ≈ ΔΟ@

Πρόλογος

Από μακριά, ο άντρας που πάσχιζε να ανέβει στη λευκή επιφάνεια του παγετώνα θα μπορούσε να μοιάζει με ένα μυρμήγκι που σκαρφάλωνε αργά στα πλαϊνά τοιχώματα ενός πιάτου. Η παραγκούπολη της Λα Ρινκονάντα,* πολύ κάτω από αυτόν, έμοιαζε τώρα με μια μάζα από διάσπαρτες κουκκίδες. Ο άνεμος δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο καθώς ανέβαινε πιο ψηλά, φυσώντας λεπτές σαν σκόνη ριπές χιονιού στο πρόσωπό του και παγώνοντας τις υγρές και ατίθασες τούφες των μαύρων μαλλιών του. Παρόλο που φορούσε τα πορτοκαλί απορροφητικά γυαλιά ηλίου, το πρόσωπό του συσπάστηκε από το έντονο φως του ανακλώμενου ηλιοβασιλέματος.

Ωστόσο, ο άντρας δε φοβόταν μην πέσει, παρόλο που δε χρησιμοποιούσε σκοινιά δεσίματος, παρά μόνο τα κραμπόν** και μια ορειβατική σκαπάνη. Το όνομά του

* Λα Ρινκονάντα, Περουβιανές Άνδεις, Περού, χτισμένη σε υψόμετρο 5.100 μέτρων. (Σ.τ.Μ.)

** Τα κραμπόν είναι μεταλλικά πλαίσια με 10 κάθετες (προς τα κάτω) μύτες και συνήθως 2 παράλληλες προς τα εμπρός. Τα κραμπόν προσαρμόζονται στη σόλα της μπότας και χρησιμεύουν για την προώθηση στο σκληρό χιόνι ή στον πάγο. (Σ.τ.Μ.)

είναι Άλαστερ Χαντ και είναι μάγος. Διαμόρφωσε και μορφοποιούσε την παγωμένη ουσία του παγετώνα μέσα στα χέρια του καθώς σκαρφάλωνε. Τα αποτυπώματα των χεριών και των ποδιών του εμφανίζονταν στον πάγο κάθε φορά που ανέβαινε αργά προς τα πάνω.

Όταν έφτασε πια στη σπηλιά, η οποία βρισκόταν στο μέσον του παγετώνα, ήταν μισοπαγωμένος και εντελώς εξαντλημένος, από την προσπάθειά του να δαμάσει τα πιο άγρια από τα στοιχεία με τη δύναμη της βούλησής του. Το γεγονός ότι έπρεπε να ασκεί τη μαγεία του καθ' όλη τη διάρκεια της ανάβασης είχε εξασθενήσει την ενέργειά του, αλλά δεν τόλμησε να επιβραδύνει τον ρυθμό του.

Η σπηλιά είχε ένα φυσικό άνοιγμα σαν στόμιο στην πλαγιά του βουνού και ήταν αδύνατο να τη δει κάποιος από πάνω ή από κάτω. Σύρθηκε στην άκρη της και πήρε μια βαθιά, ακανόνιστη ανάσα βρίζοντας τον εαυτό του που δεν έφτασε εκεί νωρίτερα, που επέτρεψε να τον εξαπατήσουν. Στη Λα Ρινκονάντα, οι άνθρωποι είχαν δει την έκρηξη και ψιθύριζαν μέσα από τα δόντια τους για το τι μπορεί να σήμαινε η φωτιά μέσα στον πάγο.

Φωτιά μέσα στον πάγο. Πρέπει να ήταν ένα σήμα κινδύνου ή επίθεσης. Αυτή η σπηλιά ήταν γεμάτη από μάγους, πολύ μεγάλους ή πολύ μικρούς, ανήμπορους να πολεμήσουν, από τραυματισμένους και αρρώστους, μητέρες ή πολύ μικρά παιδιά που δεν μπορούσαν να τα αφήσουν μόνα τους – όπως η γυναίκα και ο γιος του Άλαστερ. Είχαν κρυφτεί εδώ, σε ένα από τα πιο απομονω-

μένα μέρη στη Γη. Ο καθηγητής Ρούφους είχε επιμείνει σε αυτό, διαφορετικά θα ήταν ευάλωτοι στον Εχθρό και αυτό θα τους δημιουργούσε προβλήματα αργότερα. Ο Άλαστερ τον είχε εμπιστευτεί.

Όταν όμως, αργότερα, ο Εχθρός του Θανάτου δεν εμφανίστηκε στο πεδίο της μάχης για να αντιμετωπίσει τον υπερασπιστή των μάγων, το κορίτσι Μάκαρ, πάνω στην οποία είχαν εναποθέσει όλες τους τις ελπίδες, ο Άλαστερ συνειδητοποίησε το σφάλμα του. Είχε πάει στη Λα Ρινκονάντα όσο πιο γρήγορα μπορούσε, πετώντας στο μεγαλύτερο διάστημα της διαδρομής πάνω στην πλάτη ενός στοιχειακού του αέρα. Από εκεί, είχε συνεχίσει με τα πόδια, καθώς ο έλεγχος των στοιχειακών από τον Εχθρό ήταν απρόβλεπτος και ισχυρός. Όσο πιο ψηλά σκαρφάλωνε, τόσο πιο πολύ φοβόταν.

Ας είναι όλοι καλά, σκέφτηκε καθώς μπήκε μέσα στη σπηλιά. *Σε παρακαλώ, ας είναι όλοι καλά.*

Θα έπρεπε να ακούγονται το κλάμα των παιδιών, το χαμηλόφωνο βουητό ανήσυχων συζητήσεων και ο αμυδρός βόμβος της μαγείας. Αντίθετα, το μόνο που ακουγόταν ήταν το ουρλιαχτό του ανέμου που σάρωνε την έρημη κορυφή του βουνού. Οι τοίχοι της σπηλιάς στο λευκό χρώμα του πάγου ήταν διάσπικτοι με κόκκινες και καφέ κηλίδες αίματος. Ο Άλαστερ έβγαλε τα γυαλιά του και τα πέταξε στο έδαφος, προχωρώντας πιο μέσα και αντλώντας τα τελευταία απομεινάρια της δύναμής του για να κρατηθεί όρθιος.

Οι τοίχοι της σπηλιάς ανέδιδαν μια τρομακτική και

απόκοσμη φωσφορίζουσα λάμψη. Καθώς βρισκόταν μακριά από την είσοδο, ήταν το μοναδικό φως που είχε διαθέσιμο και αυτό πιθανότατα εξηγούσε γιατί σκόνταψε πάνω στο πρώτο άψυχο σώμα και παραλίγο να πέσει. Τινάχτηκε μακριά βγάζοντας μια κραυγή και ύστερα το πρόσωπό του συσπάστηκε από τον τρόμο καθώς άκουσε τον αντίλαλο της κραυγής του. Η μάγισσα που ήταν σωριασμένη κάτω είχε καεί σε τόσο μεγάλο βαθμό, που δεν αναγνωριζόταν, αλλά φορούσε το μεγάλο σφυρήλατο χάλκινο περικάρπιο που υποδήλωνε ότι ήταν δευτεροετής μαθήτρια του Ματζιστέριουμ. Δε θα ήταν πάνω από δεκατριών χρονών.

Έπρεπε να έχεις συνηθίσει τον θάνατο πια, σκέφτηκε. Ήταν σε πόλεμο με τον Εχθρό εδώ και μια δεκαετία, που μερικές φορές έμοιαζε με αιώνα. Στην αρχή, είχε φανεί αδύνατο – ένας νεαρός άντρας, ακόμη και ένας από τους Μάκαρις, να σχεδιάζει να κατακτήσει τον ίδιο τον θάνατο. Αλλά καθώς ο Εχθρός αύξανε τις δυνάμεις του και ο στρατός των Χαιοφόρων μεγάλωνε, η απειλή είχε γίνει αναπόφευκτα ολέθρια... με αποκορύφωση αυτή την ανελέητη σφαγή των πιο αδύναμων και των πιο αθώων.

Ο Άλαστερ σηκώθηκε και σύρθηκε βαθύτερα μέσα στη σπηλιά, ψάχνοντας απελπισμένα για ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Προσπερνούσε με δυσκολία ανάμεσα από τα νεκρά σώματα που ανήκαν στους γεροντότερους καθηγητές του Ματζιστέριουμ και του Κολίτζιουμ, σε παιδιά φίλων και γνωστών και σε μάγους που είχαν τραυματιστεί σε προηγούμενες μάχες. Ανάμεσά τους βρί-

σκονταν σωριασμένα και τα διαμελισμένα σώματα των Χαοφόρων, τα στροβιλιζόμενα μάτια τους είχαν σκοτεινιάσει για πάντα. Παρόλο που οι μάγοι ήταν απροετοίμαστοι, πρέπει να αντιστάθηκαν αρκετά, καθώς είχαν σκοτώσει πολλούς από τις δυνάμεις του Εχθρού. Με τον τρόπο να αναδύει τα σωθικά του, τα δάχτυλα των χεριών και των ποδιών του μουδιασμένα, ο Άλαστερ περπατούσε με δυσκολία ανάμεσα σε όλα αυτά τα άψυχα κορμιά... μέχρι που είδε εκείνη.

Τη Σάρα.

Την είδε να κείτεται πολύ πιο πίσω σε έναν θολό τοίχο πάγου. Τα μάτια της ήταν ανοιχτά και ανέκφραστα. Οι ίριδες φαίνονταν σκοτεινές και τα βλέφαρά της ήταν κολλημένα με πάγο. Σκύβοντας δίπλα της, διαπέρασε τα δάχτυλά του στο παγωμένο μάγουλό της. Πήρε κοφτή ανάσα και ο λυγμός του έσκισε τον αέρα.

Όμως πού ήταν ο γιος τους; Πού ήταν ο Κάλουμ;

Η Σάρα κρατούσε σφιχτά στο δεξί της χέρι ένα σπιλέτο. Είχε καταφέρει με επιτυχία τον σχηματισμό του μεταλλεύματος ανασύροντάς το βαθιά μέσα από το έδαφος με τη μαγεία της γης. Είχε φτιάξει το σπιλέτο μόνη της στην τελευταία τους χρονιά στο Ματζιστέριουμ. Είχε όνομα. Λεγόταν Σεμίραμις. Ο Άλαστερ ήξερε πόσο πολύ αγαπούσε αυτή τη λεπίδα. *Εάν χρειαστεί να πεθάνω, θέλω να πεθάνω κρατώντας το δικό μου όπλο*, του έλεγε πάντα. Όμως εκείνος δεν άντεχε στη σκέψη ότι μπορεί να την έχανε. Τα χέρια του άγγιξαν ανάλαφρα το παγωμένο μάγουλό της.

Μια κραυγή τον έκανε να πεταχτεί επάνω απότομα. Σε αυτή τη σπηλιά τη γεμάτη θάνατο και σιωπή ακούστηκε ένα κλάμα.

Ένα μωρό.

Γύρισε από την άλλη, ψάχνοντας μανιωδώς την πηγή αυτού του αδύναμου σχεδόν εύθραυστου κλάματος. Ακουγόταν σαν να είναι κοντά στην είσοδο της σπηλιάς. Όρμησε προς τα πίσω από εκεί από όπου είχε έρθει, σκοντάφτοντας πάνω σε πτώματα –μερικά παγωμένα και άκαμπτα σαν αγάλματα–, ώσπου, ξαφνικά, ένα ακόμη γνώριμο πρόσωπο έδειχνε να τον κοιτάζει μέσα από αυτή τη σφαγή.

Ήταν ο Ντέκλαν. Ο αδελφός της Σάρα που είχε τραυματιστεί στην τελευταία μάχη. Έδειχνε να έχει πεθάνει από ασφυξία, από μια ιδιαίτερα σκληρή χρήση της μαγείας του αέρα. Το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένο, τα μάτια του διογκωμένα και πλημμυρισμένα από σπασμένα αιμοφόρα αγγεία. Το ένα χέρι του ήταν τεντωμένο και ακριβώς από κάτω, προστατευμένο από το παγωμένο πάτωμα της σπηλιάς με μια πλεχτή κουβερτούλα, βρισκόταν το μωρό του Άλαστερ. Καθώς κοιτούσε με έκπληξη, το αγόρι άνοιξε το στόμα του και ακούστηκε άλλο ένα αδύναμο κλάμα.

Ο Άλαστερ, σαν υπνωτισμένος και τρέμοντας από ανακούφιση, έσκυψε και σήκωσε το παιδί του. Το αγόρι τον κοίταξε με τα πλατιά γκρίζα μάτια του και άνοιξε το στόμα του για να ουρλιάξει ξανά. Καθώς η κουβέρτα έπεσε στο πλάι, ο Άλαστερ μπορούσε να καταλάβει το

γιατί. Το αριστερό πόδι του μωρού του κρεμόταν συνθλιμμένο σαν σπασμένο κλαδί δέντρου.

Προσπάθησε να επικαλεστεί τη μαγεία της γης για να θεραπεύσει το τραύμα του αγοριού, αλλά η δύναμη που του είχε απομείνει αρκούσε μόνο για να του ανακουφίσει λίγο τον πόνο. Με την καρδιά του να χτυπά δυνατά, τύλιξε τον γιο του σφιχτά μέσα στην κουβέρτα και γύρισε πίσω στη σπηλιά, στο σημείο όπου βρισκόταν το άψυχο κορμί της Σάρα. Κρατώντας το μωρό προς το μέρος της, σαν να μπορούσε να το δει, γονάτισε δίπλα της.

«Σάρα», της ψιθύρισε και ένωσε τα δάκρυα να του καίνε τον λαιμό. «Θα του πω ότι πέθανες για να τον προστατέψεις. Θα τον μεγαλώσω με τρόπο που θα θυμάται πάντα πόσο γενναία ήσουν». Τα μάτια της τον κοιτούσαν ανέκφραστα και θαμπά. Κράτησε το παιδί πιο κοντά στο πλευρό του και άπλωσε το χέρι του για να πιάσει το Σεμίραμις από το χέρι της. Καθώς το έκανε, παρατήρησε ότι ο πάγος κοντά στη λεπίδα ήταν παράξενα χαραγμένος, σαν να είχε μπήξει τα νύχια της σε αυτόν την ώρα που πέθαινε. Αλλά τα σημάδια ήταν πολύ πιο έντονα. Καθώς έσκυψε πιο κοντά, συνειδητοποίησε ότι ήταν λέξεις – λέξεις που η γυναίκα του είχε χαραξει στο σπήλαιο του πάγου με την τελευταία ρανίδα της δύναμής της προτού πεθάνει.

Μόλις τις διάβασε, τις ένωσε σαν τρεις μαχαιριές στο στομάχι.

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

1

Ο Κάλουμ Χαντ ήταν ένας θρύλος στη μικρή πόλη της Βόρειας Καρολίνας, αλλά όχι με την καλή έννοια. Ήταν διάσημος για την ικανότητά του να διώχνει τους αναπληρωτές καθηγητές με σαρκαστικά σχόλια και για την ειδικότητά του να ενοχλεί τους διευθυντές, τους φύλακες που επιτηρούσαν τους διαδρόμους του σχολείου και τις κυρίες που τους σέρβιραν το γεύμα. Οι σύμβουλοι προσανατολισμού, που στην αρχή πάντα ήθελαν να τον βοηθήσουν (ήξεραν ότι το καημένο το αγόρι δεν είχε μητέρα), κατέληγαν να ελπίζουν ότι δε θα εμφανιζόταν ποτέ ξανά στην πόρτα του γραφείου τους. Δεν υπήρχε τίποτα πιο ντροπιαστικό και πιο ενοχλητικό από το να μην μπορούν να δώσουν μια αποστομωτική και ετοιμόλογη απάντηση σε ένα θυμωμένο δωδεκάχρονο.

Το διαρκές συνοφρύωμα του Καλ, τα ανάκατα μαύρα μαλλιά του και τα καχύποπτα γκριζα μάτια του ήταν ιδιαίτερα γνώριμα στους γείτονές του. Του άρεσε να κάνει σκέιτμπορντ, αν και είχε χρειαστεί κάμποσο καιρό ώσπου να το μάθει· αρκετά αυτοκίνητα έχουν ακόμη βουλώματα από τις πρώτες απόπειρές του. Συχνά τον έβλεπαν να παραμονεύει έξω από τις βιτρίνες του βιβλιοπωλείου με τα κόμικς ή στο κατάστημα με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Ακόμη και ο δήμαρχος τον ήξερε. Πώς θα μπορούσε να τον ξεχάσει άλλωστε, αφού είχε περάσει κρυφά από τον υπάλληλο του τοπικού καταστήματος με τα κατοικίδια ζώα κατά τη διάρκεια της Παρέλασης για την Πρωτομαγιά και είχε αρπάξει έναν γυμνό τυφλοπόντικα που προοριζόταν για τροφή για έναν βόα σφιγκτήρα. Είχε αισθανθεί λύπη για το τυφλό και ζαρωμένο πλάσμα, που έδειχνε ανίκανο να βοηθήσει τον εαυτό του – και στο όνομα της δικαιοσύνης είχε ελευθερώσει επίσης όλα τα λευκά ποντίκια τα οποία ήταν τα επόμενα που προοριζόνταν για το δείπνο του φιδιού.

Βέβαια, δεν περίμενε ποτέ ότι τα ποντίκια θα έτρεχαν αφηνιασμένα κάτω από τα πόδια αυτών που παρήλαυναν, αλλά τα ποντίκια δε φημίζονται για την εξυπνάδα τους. Επίσης, δεν περίμενε ότι οι παρευρισκόμενοι θα το έβαζαν στα πόδια στη θέα των ποντικών, αλλά ούτε οι άνθρωποι φημίζονται για την εξυπνάδα τους, όπως είχε εξηγήσει στον Καλ ο πατέρας του, όταν όλα είχαν τελειώσει. Δεν ήταν λάθος του Καλ που η παρέλαση είχε καταστραφεί, αν και όλοι –και ειδικά ο δή-

μαρχος— συμπεριφέρονταν λες και ήταν εκείνος ο υπαίτιος. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο πατέρας του τον είχε αναγκάσει να δώσει πίσω τον τυφλοπόντικα.

Ο πατέρας του Καλ δεν επιδοκίμαζε την κλοπή.

Κατά τη γνώμη του, ήταν το ίδιο κακό όσο και η μαγεία.

Ο Κάλουμ κουνιόταν νευρικά πάνω στη σκληρή καρέκλα μπροστά στο γραφείο του διευθυντή και αναρωτιόταν εάν θα πήγαινε σχολείο την επόμενη μέρα και, εάν δεν πήγαινε, άραγε θα έλειπε σε κανέναν; Σκεφτόταν διαρκώς τους διάφορους τρόπους με τους οποίους υποτίθεται ότι έπρεπε να τα θαλασσώσει στο τεστ της μαγείας – ιδανικά, όσο πιο θεαματικά μπορούσε. Ο πατέρας του του είχε απαριθμήσει μια λίστα με τις επιλογές για την αποτυχία του και του τις επαναλάμβανε ξανά και ξανά: *Φρόντισε το μυαλό σου να είναι τελείως κενό. Ή συγκεντρώσου σε κάτι αντίθετο από αυτό που θέλουν αυτά τα τέρατα. Ή εστίασε την προσοχή σου στο τεστ κάποιου άλλου αντί για το δικό σου.*

Εκείνο το πρωινό, μέσα στην τάξη, ο Καλ έτριψε το πίσω μέρος της γάμπας του, που ήταν άκαμπτο και πονούσε. Συνέβαινε αυτό μερικές φορές. Όσο πιο πολύ ψήλωνε, τόσο πιο πολύ ένιωθε να πονάει. Τουλάχιστον στο τμήμα της δοκιμασίας που αφορούσε τη σωματική άσκηση –ό,τι και εάν ήταν αυτό–, την αποτυχία την είχε στο τσεπάκι.

Στο τέλος του διαδρόμου άκουγε τα άλλα παιδιά που ήταν στο μάθημα της γυμναστικής, τα αθλητικά τους που έτριζαν πάνω στο γυαλιστερό ξύλινο πάτωμα, τις εκκωφαντικές τσιρίδες τους καθώς φώναζαν ειρωνικά σχόλια ο ένας στον άλλον. Ευχήθηκε να μπορούσε να παίξει μαζί τους έστω και για μια φορά. Μπορεί να μην ήταν τόσο γρήγορος όσο τα άλλα παιδιά ή τόσο ικανός να κρατήσει την ισορροπία του, αλλά ήταν γεμάτος από ανεξάντλητη ενέργεια. Είχε εξαιρεθεί από το μάθημα της γυμναστικής εξαιτίας του σακατεμένου ποδιού του. Ακόμη και στο δημοτικό, όταν προσπαθούσε να τρέξει, να χοροπηδήσει ή να σκαρφαλώσει την ώρα του διαλείμματος, κάποιος από τους επιτηρητές ερχόταν και του υπενθύμιζε ότι έπρεπε να ηρεμήσει προτού χτυπήσει. Εάν τους αγνοούσε και συνέχιζε, τότε τον ανάγκαζαν να μπει μέσα στην αίθουσα.

Λες και μερικές μελανιές ήταν το πιο απαίσιο πράγμα που μπορούσε να συμβεί σε κάποιον. Λες και το πόδι του θα μπορούσε να γίνει χειρότερο απ' ό,τι ήταν.

Ο Καλ αναστέναξε και κοίταξε μέσα από τις γυάλινες πόρτες του σχολείου στο σημείο όπου σύντομα ο πατέρας του θα στάθμευε το αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητό του ξεχώριζε από μακριά, μια Ρολς Ρόις Φάντομ του 1937, βαμμένη σε έντονο ασημί χρώμα. Κανείς άλλος στην πόλη δεν είχε παρόμοιο αυτοκίνητο. Ο πατέρας του Καλ είχε ένα κατάστημα με αντίκες στην οδό Μείν που ονομαζόταν *Πότε Πότε*. Δεν του άρεσε τίποτα περισσότερο από το να παίρνει χαλασμένα αντικείμενα

και να τα κάνει ξανά λαμπερά και καινούργια. Για να μπορεί να κινεί το αυτοκίνητο, έπρεπε να το μαστορεύει σχεδόν κάθε Σαββατοκύριακο. Και ζητούσε διαρκώς από τον Καλ να το πλύνει και να του βάλει ένα είδος παράξενου βερνικιού, που το προστάτευε από τη σκουριά.

Η Ρολς Ρόις λειτουργούσε μια χαρά, σε αντίθεση με τον Καλ. Χαμήλωσε το βλέμμα του κοιτάζοντας τα αθλητικά παπούτσια του καθώς χτυπούσε το πόδι του ανάλαφρα στο πάτωμα. Όταν φορούσε τζιν παντελόνι, δεν μπορούσε να καταλάβει κανείς το πρόβλημα με το πόδι του, αλλά γινόταν αμέσως αντιληπτό τη στιγμή που σηκωνόταν και άρχιζε να περπατάει. Είχε κάνει ατέλειωτα χειρουργεία, το ένα μετά το άλλο, από τότε που ήταν μωρό, καθώς και κάθε είδους φυσιοθεραπεία, αλλά τίποτε δεν είχε βοηθήσει ουσιαστικά. Εξακολουθούσε να περπατάει με αστάθεια σέρνοντας το πόδι του, σαν να προσπαθεί να ισορροπήσει σε μια βάρκα που κουνιέται από τη μια πλευρά στην άλλη.

Όταν ήταν μικρότερος, μερικές φορές όταν έπαιζε προσποιούνταν ότι ήταν πειρατής ή ότι ήταν ένας γενναίος ναύτης με ένα πρόσθετο πόδι και βούλιαζε με το πλοίο του ύστερα από μια ναυμαχία. Έπαιζε προσποιούμενος τους πειρατές και τους νίντζα, τους καουμπόηδες και τους εξωγήινους εξερευνητές.

Αλλά ποτέ κανένα παιχνίδι που να εμπεριέχει τη μαγεία.

Ποτέ κάτι τέτοιο.

Τα περισσότερα παιδιά θα έκαναν τα πάντα για να περάσουν τη ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ. Όχι όμως και ο Κάλουμ Χαντ. Εκείνος θέλει να αποτύχει.

Όλη τη ζωή του, ο Καλ άκουγε τον πατέρα του να του λέει συνεχώς να μείνει μακριά από τη μαγεία. Αν πετύχει στη Σιδερένια Δοκιμασία και γίνει δεκτός στο Ματζιστέριουμ, αυτό δε θα είναι για καλό.

Βάζει τα δυνατά του να αποτύχει και... πετυχαίνει!

Το Ματζιστέριουμ τον περιμένει. Είναι ένα μέρος μυστηριακό και περίεργο, που συνδέεται με το παρελθόν του και σημαίνει πολλά για το μέλλον του.

Η ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ είναι μόνο η αρχή...

Το πρώτο βιβλίο μιας νέας σειράς φαντασίας,
μια απίστευτη βουτιά
σε έναν άγνωστο μαγικό κόσμο.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN 978-618-01-0828-6

9 786180 108286

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12526

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η